

17.06x13.66	1	עמוד 2	כותרת	30/01/2018	62088171-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

עוזי ברעם

גנבי הציונות

שלנו נעשו, ונעשים, מעשים קשים, או והיים. אלא שאו – בי"מים שבהם המדינה נאבקה על עצם קיומה – היו חוגים שגילו רגישות ציבורית וציונית למעשי עוול. לעומת זאת, בעיני הציונות הימנית של היום, הסמל של "הצ" בא המוסרי ביותר בעולם" הוא אלאור אוריה. חובה עלינו לנהל ויכוח ציבורי על מהות הציונות, כי הפרשנות העכשווית עלולה לגרום להשחתה מתמשכת של בני נוער, שהם ציונים בעיני עצמם ומאמינים לפרשנות השלטת. יש הטוענים, כי בנימין נתניהו וטראמפ מצליחים לעקוף את הצורך בפתרון של שלום ולהמריא מעלה בלעדיו. הדברים האלה מזכירים לי את הדימוי של עמוס עון, שהשווה את מדינת ישראל לנוסעים במטוס משוכלל ונוח להפליא. הרגשת נוחות ורווחה אופפת אותם והם אינם מבחינים בכך, שהתוואי שבו נוסעים הטייסים עלול להוביל את המטוס להתנפץ אל צלע ההר.

ומדריך בכך שמן, סופר חשוב ואדם מלא מעצורים של ביישנות ומבוכה. בסיפורו "חרכת חזעה" הגדיר את המוסר האישי והציוני לנוכח העוולות שנגרמו לפלסטינים במלחמת השחרור. במכתב לתלמידתו לשעבר כתב: "משהו חדש סוער מרדני קורא... נולד הפעם שלא ישרים עם הצלחה של יהודים, עם העלאת מעפילים ועם קליטה ועם התיישבות וכל הדברים האלה - כל עוד מנצנץ לעיניו דמעות ילד בוכה ההולך עם אמו המאופקת בועם של דמעות אין קול ויוצא לגולה...".

איננו באים אפוא להמציא ציונות חדשה. כל מה שציונים מסוגי רוצים הוא לדבוק בזכו-תנו להקים מדינה, שאורחיה היהודים לא ינהגו כאדוני הארץ. הציונות שאני מדבר עליה רואה בעצמה תנועת שחרור מוצדקת, אבל דוגלת בסובלנות, בפתרון מדיני מוסכם ובמטוס ליברלי ודמוקרטי.

אני יודעים שבמסגרת הציונות

וריאנטים היא לא היתה משיחית. הציונות של הרצל, של חיים ויצמן, של דוד בן-גוריון ואפילו של ז'בוטינסקי היתה מדינית. הציונות "החדשה" היא למעשה פוסט-ציונות, או במילים אחרות: גניבת דעת. אבל הציונות הישנה – שאיננה גויענית במהותה ושאינה שואפת להוסיף מיליון יהודים לשטח C בהנחה שהממשל האמריקאי יעצום עין – לא סיימה את תפקידה. היא חייבת להתעמת עם הציונות המקסימליסטית-המשיחית – זו שתוביל אותנו למדינת אפרטהייד, ושמתגאה בתמיכתו של משטר אמריקאי חשוך ובעל סממנים גוועניים, שנשען על תפיסת עולם אוונגליסטית, שהיא אולי פרו-ציונית, אבל בוודאי שאיננה פרו-יהודית.

המאמר הזה נכתב בעת קריאתה של הביוגרפיה המצוינת שכתבה ניצה בן ארי על ס. יזהר. יזהר הוא תמצית הציונות המקורית. בן למושבת עמלים, מורה

א"ך יכול אדם המגדיר עצמו כציוני להתנגד לקו ה"ציוני" שנוקט ממשל טראמפ? איך יכול ירושלים בכל הווייתו, כמוני, להישאר אדיש להצהרתו של טראמפ ולפיה הוא מכיר בירושלים כבירת ישראל? איך אני חש כקורא "הארץ", כאשר הפובליציסט ישראל הראל מכנה את סגן נשיא ארצות הברית מייק פנס "יותר ציוני מהציונים"? הקושיות הללו אינן קלות להתרה. קל היה יותר להתמודד עמן לו חשבתי ש"הציונות עשתה את שלה וכדאי שתלך", כפי שכתב רון כחלילי ("הארץ", 22.1), אבל היא לא תלך ולא תיעלם. היא תהפוך לנכס צאן ברזל של הימין, של היהדות המשיחית ושל אופנת להמין, שמוזמן חרטה מתחומי ירושלים ועברה למקומות נוספים. אלא שאסור שאת הציונות יובילו הסומטריציים. הם רק תפסו עליה טרמפ. היתה רק ציונות אחת, ואף שהיו לה